

Hồi 22

Tăng Đạo Sinh Hung

on Ngô Nhân Tử thấy Thiếu Bạch lộ vẻ hoang mang đều đắc ý mỉm cười đưa mắt nhìn nhau. Nhất Nghi đại sư trầm giọng nói:

- A di đà phật! Tiểu thí chủ hãy buông kiếm chờ chết đi!

Thiếu Bạch lạnh lùng nói:

- Đại trượng phu sinh tử đều có mạng, Thiếu Bạch này đêm hôm nay không báo thù được phụ mẫu và rửa oan hơn trăm linh hồn của Bạch Hạc bảo, cũng không còn mặt mũi nào sống trên cõi thế.

Thời Thượng Hưng thốt cười nhạt xen lời:

- Người có muốn chết, nhưng chúng ta chẳng thèm giết người làm chi, chỉ cần người bỏ kiếm đầu hàng là tất cả có thể rời khỏi Hồi nhận phong này.

- Tiên phụ mẫu bị Cửu đại môn phái và Tứ môn, Tam hội, Lưỡng đại bang truy sát, trước khi chưa biết rõ được chân tướng tại hạ cũng không muốn xuất thủ hại người.

Pháp Chính đại sư xen vào nói:

- Tiểu thí chủ khẩu khí lớn lắm.

- Đấy chỉ vì tại hạ không muốn báo thù một cách mù quáng, mà giết lầm đến những người vô tội.

Ngô Nhân Tử cười nhạt, giọng thật sắc:

- Đáng tiếc là tâm nguyện của các hạ, sợ rằng vĩnh viễn vi-n sẽ không có ngày thực hiện.

- Bất luận chư vị có muốn nghe hay không, tại hạ cũng phải nói hết lời mình.

Bấy giờ, tiếng quát tháo mỗi lúc một gần, đồng thời có cả những tiếng sắc thép chạm nhau. Hiển nhiên, hai bên đã mở một trường ác chiến. Thiếu Bạch cũng chột dạ khi thấy đối phương vẫn điềm tĩnh, tựa như họ đã nắm chắc phần thắng trong tay. Nhất Nghi đại sư cất lời:

- Được, thí chủ cứ nói, chúng tôi xin lắng nghe, chẳng qua...

Thiếu Bạch vội ngắt lời:

- Chẳng qua làm sao?

- Chẳng qua, lão nạp xin nói cho thí chủ biết trước là bất luận thí chủ có dùng lời lẽ khôn khéo thế nào, chúng tôi cũng khó lòng để thí chủ xuống núi.

Thiếu Bạch cười nhạt, cao giọng:

- Giòng họ Tả đâu chịu van xin kẻ khác tha mạng, bốn vị cứ yên tâm, Thiếu Bạch này vị tất đã tán mạng trên ngọn Hồi nhận phong.

- Phải, cái đó còn tùy nơi bản lĩnh của tiểu thí chủ.

- Trước khi tại hạ chưa nói hết, xin chư vị đừng nên xen lời.

- Chư vị đại huynh, chúng ta hãy tạm nghe thử cao kiến của y chứ?

Ngộ Nhân Tử mỉm cười:

- Tiểu tử, tốt hơn ngươi nên nói nhanh một chút.

Thiếu Bạch đảo mắt nhìn bốn người một lượt nói:

- Tiên phụ mẫu tại sao lại bị đồng đạo võ lâm thiên hạ truy sát thế tất bên trong còn có nguyên nhân, nhưng ai cũng cho là tại tiên phụ đã ám toán chương môn tứ đại môn phái, tại hạ không tin tiên phụ là hung thủ, và còn dám quyết chắc tiên phụ đã bị hàm oan...

Ngừng lại, chàng sẽ thở dài tiếp lời:

- Có điều, bốn vị là người biết rõ nội tình lại không chịu nói ra.

Nhất Nghi đại sư liếc nhanh qua Ngộ Nhân Tử, muốn nói lại thôi. Thiếu Bạch chậm rãi tiếp lời:

- Nếu như đêm hôm nay tại hạ mất mạng dưới tay của chư vị, giòng họ Tả từ nay sẽ tro tàn khói lạnh, không người thừa kế, mà chư vị cũng khỏi phải lo lắng có người báo thù. Nhưng như thế, chư vị cũng không khỏi mang tội với lương tâm.

Pháp Chính đại sư cau mày chực mở lời nhưng chợt nhớ ra điều gì, lại lặng thinh. Thiếu Bạch đành hắng:

- Tiên phụ quyết không bị chết một cách vô cớ vì những môn phái trong kể cả lớn nhỏ không dưới vài chục phái, tại sao họ lại chỉ tìm đến mỗi một Bạch Hạc môn chúng tôi?

Nhất Nghi đại sư sẽ gật đầu tán thán, nhưng không tiện nói nhiều. Thiếu Bạch chậm rãi tiếp:

- Đêm hôm nay, trên ngọn Hồi nhận phong này nếu tại hạ động thủ, đã thương bất kỳ một đệ tử trong tứ đại môn phái, câu chuyện cũng sẽ không thể nào êm xuôi được. Bốn vị đều là những bậc tôn sư một phái thành danh trong thiên hạ, nếu chúng ta gây một trường đổ máu thì tình hình sau đó thế nào, chắc chư vị cũng biết rõ.

Thời Thượng Hưng hốt cười nhạt:

- Tiểu tử, hẳn là ngươi muốn thuyết phục chúng ta?

- Tại hạ chỉ nói thật lòng mình, oan có đầu, nợ có chủ, tại hạ không muốn phải hại lây đến những người vô tội, vì chỉ cần sai một nước cờ, sẽ gây thành một mối đại hận, không thể nào cứu vãn, vì khi ấy, đệ tử cho đến trưởng lão trong tứ đại môn phái chư vị tất sẽ tìm khắp chân trời góc bể để rửa hận. Tả mỗ dù kiếm pháp thật cao minh, nhưng trước số đệ tử đông đảo của tứ đại môn phái, cũng khó khỏi một trường đại kiếp phong ba, ấy là điều Tả mỗ thật tình không muốn.

Pháp Chính đại sư gật gù:

- Như thế, đêm nay chúng tôi chắc phải giết thí chủ mới giữ được thái bình cho võ lâm thiên hạ. Và chúng ta còn gì đáng nói?

- Tại hạ muốn tra xét cho ra kẻ hung thủ đã mưu sát chương môn nhân đời trước của chư vị, không hiểu vì sao chư vị lại không chịu hợp tác với tại hạ.

Ngộ Nhân Tử thản nhiên đến độ lạnh lùng:

- Hung thủ là vợ chồng Tả Giám Bạch đã bị hạ sát, hơn nữa thêm mấy trăm người vô tội trong Bạch Hạc môn bị chết lây, chúng tôi đã báo được đại thù, người duy nhất thoát được là các hạ. Đêm nay các hạ dẫn xác đến đây thì hẳn là ý trời đã muốn dòng họ Tả tuyệt tự.

Nhất Nghi đại sư sẽ dằng háng xen lời:

- Chúng tôi sắp đặt cạm bẫy trên ngọn Hồi nhận phong này là để đối phó với Cừu hận chi kiếm, không dè tiểu thí chủ lại vô cớ tự tiện đến đây.

- Nghe giọng nói của chư vị, dường như đêm nay không có một trường đồ máu thì tại hạ khó lòng rời khỏi ngọn Hồi nhận phong này?

- Đúng lắm, muốn tránh được trường đồ máu chỉ còn cách tiểu thí chủ chịu thua, buông kiếm để chúng tôi xử trí.

- Như nếu tại hạ không chịu?

Thời Thượng Hưng cười khẩy:

- Nếu các hạ tự tin có thể ra khỏi được túp lều này, chúng tôi cũng không ngăn cản.

Thiếu Bạch đưa thnàh trường kiếm lớn giọng nói:

- Được, chư vị cố tình bức bách, tại hạ đành xin lãnh giáo.

Thốt nhiên, một tiếng "hự" khô khan truyền tới, tựa như bên ngoài lều có người thọ trọng thương. Cùng lúc, những tiếng binh khí chạm nhau vang lên bất tuyệt khiến cho Thiếu Bạch lo ngại. Bấy giờ Ngô Nhân Tử và Thời Thượng Hưng đã chia nhau đứng ở hai góc đông nam và tây nam trông chừng lối ra, còn Nhất Nghi và Pháp Chính đứng ở hai bên hướng đông bắc và tây bắc. Bốn người hợp thành thế hợp kích, chỉ cần Thiếu Bạch thoáng động, đã có một màn áp lực cực mạnh từ bốn góc tràn tới ngay.

Thiếu Bạch đứng trước bốn vị tôn sư của bốn đại môn phái tiếng tăm võ lâm, lại thêm lòng cừu hận chất chứa trong tim bao lâu nay, cho nên chàng không khỏi hoang mang lẫn khích động. Nhưng ngay khi chàng đưa ngọn kiếm lên thi triển Đại bi kiếm pháp, những mối xúc động liền lắng đọng. Chàng liền vạch nhẹ mũi kiếm một vòng tròn, cao giọng:

- Chu vị xuất thủ đi.

Bọn Ngô Nhân Tử thấy Thiếu Bạch vừa đảo kiếm thành một đường tròn hốt nhiên trở nên điềm tĩnh thấy đều sợ hãi, nghĩ bụng:

- Tiểu tử này chẳng lẽ thật đã được chân truyền của Càn khôn nhất kiếm Cơ Đồng rồi sao?

Thiếu Bạch giục liên hai tiếng, bọn Ngô Nhân Tử vẫn lặng yên bất động. Thiếu Bạch vì rất ít kinh nghiệm đối địch nên đứng trước bốn tay cao thủ lợi hại này không dám đường đột ra tay trước. Và bọn Nhất Nghi đại sư vì thấy Thiếu Bạch trầm tĩnh quá, cho nên vẫn chưa có ai động tịnh gì.

Hai bên im lặng đưa mắt nhìn nhau mãi hồi lâu. Thiếu Bạch không còn sức nhẫn nại nữa, trường kiếm nhoáng lên, mờ mờ vút ra hai luồng kiếm quang bay thẳng về phía Ngô Nhân Tử. Ngô Nhân Tử cười nhạt, lạng người sang bên đồng thời phản công lại một chưởng.

Lúc vừa vào túp lều, Thiếu Bạch đã được ném mùi lợi hại do chưởng lực hợp kích của đối phương nên khi Ngô Nhân Tử vừa lạng người né tránh, chàng đã nhoáng nhanh thanh kiếm đâm vào sang Thời Thượng Hưng.

Chỉ nghe Thời Thượng Hưng khẽ hừ một tiếng, vung thẳng ra một quyền. Y thật giảo hoạt, thế quyền vừa đánh ra, người đã vút sang bên trái né tránh.

Thiếu Bạch rú dài, đổi nhanh hướng kiếm, tấn công sang Pháp Chính đạo sĩ, và cùng lúc thân hình vội lùi về sau hai bước.

Chỉ nghe đánh vút một tiếng, một luồng quyền phong đã lướt véo qua trước mặt, hướng thẳng lên nóc lều. Nhất Nghi đại sư thấy luồng quyền phong mãnh liệt quá, chỉ sợ mái lều không đủ sức chịu đựng sẽ đổ ập nên vội phát mạnh ống tăng bào phát ra một luồng kinh lực ngăn chặn lấy luồng quyền phong của Thời Thượng Hưng.

Hai luồng kinh lực vừa chạm nhua, gió liền nổi mạnh, mái lều rung rinh tưởng như muốn sụp. Pháp Chính đại sư mắt thấy Thiếu Bạch đảo kiếm không những tránh được luồng huyền phong của Thời Thượng Hưng một cách tài tình, lại còn kịp tấn công về phía mình, bất giác khen thầm "Kiếm pháp hay tuyệt". Cùng lúc, lão đưa tả thủ đánh ra một chiêu Lục bình thiên nam, ngăn chặn thế kiếm của Thiếu Bạch, đồng thời thò tay phải nhanh như điện đuổi năm ngón tay như hình móc câu, chụp lấy cổ tay đối phương.

Thiếu Bạch vội rút tay về, rồi vung nhanh một kiếm hướng tới Nhất Nghi đại sư. Nhất Nghi phát ống tăng bào đón đỡ. Lão nội công rất thâm hậu, đã luyện được Thiết tụ thần công, một trong bảy mươi hai tuyệt kỹ của phái Thiếu Lâm. Cái phát ấy, nặng có đến ngàn cân, thế tất là Thiếu Bạch sẽ bị đánh lui. Sự việc xảy ra trong chớp mắt. Thiếu Bạch lạng nhanh sang một bên, rồi phản công liên tiếp mỗi người đối phương một kiếm. Bốn người Nhất Nghi cũng đều phản công lại một chiêu.

Thốt nhiên chỉ nghe đánh bịch một tiếng, một góc lều đã bị đánh sụp. Cùng lúc cả mái lều đều rung rinh giập động, tưởng chừng như muốn đổ ập. Thì ra chưởng thế của Ngô Nhân Tử đánh ra không trúng Thiếu Bạch nên chạm phải góc lều, dư lực còn làm rách một khoảng vải lớn.

Bấy giờ, Thiếu Bạch đang điểm nhanh mũi kiếm vào vài huyết đạo của Nhất Nghi, nhưng ánh kiếm còn cách đối phương chừng một thước, Thiếu Bạch bỗng cảm thấy một luồng tiềm lực như thể bài sơn hải đảo cuốn tới ào ào.

Thiếu Bạch tức thì toàn thân đều bị bao phủ trong một tiềm lực lạ lùng ấy, mà không sao tránh được. Hà hướng, khắp chung quanh thế công của đối phương mỗi lúc một mãnh liệt, chưởng lực của người nào cũng có sức lấp núi sẻ non. Chỉ cần trúng phải, tất không mất mạng cũng thọ trọng thương.

Ý nghĩ ấy như một tia chớp lóe nhanh trong đầu Thiếu Bạch. Chàng vội đề chân khí hỗ trợ lấy các yếu mạch tâm huyết và đồng thời vận hết nội công vào nơi mũi kiếm, bất luận thế nào cũng quyết đả thương cho kỳ được Nhất Nghi đại sư.

Nhất Nghi đại sư cảm thấy có mấy luồng kiếm phong nhỏ như sợi chỉ đang vút tới yếu huyết của mình bất giác sợ hãi, băng nhanh sang bên trái. Thiếu Bạch với thế kiếm cực kỳ mau

lệ ấy khiến Nhất Nghi đại sư thật khó mà tránh được, nhưng luồng nội lực từ môn công phu Thiết tụ thần công lão đánh ra nhanh hơn một bước trúng phải chàng rồi.

Thiếu Bạch nhất thời cảm thấy nội tạng động mạnh, đầu vầng mắt hoa, nên thế kiếm hơi chậm lại. Ánh kiếm rít gió chỉ nghe soạt một tiếng, mũi kiếm đã đâm xuyên vạt tăng bào của Nhất Nghi đại sư. Với môn công phu Thiết tụ thần công oai lực cực kỳ mạnh mẽ, Nhất Nghi định bụng là dù cho người có nội công thâm hậu cũng không thể chịu đựng được một chỉ, nhưng đối với Thiếu Bạch, tình thế lại khác hẳn. Một là chàng đã vận khí bảo trợ lấy các yếu huyết tâm mạch, hai là pho Đại bi kiếm pháp của Cơ Đồng lúc thi triển có mang theo một màn kiếm khí hộ thân, cũng là nhờ ở nội công thâm hậu, cho nên có trúng phải một chỉ lợi hại ấy, chàng vẫn chưa đến nỗi nào.

Thiếu Bạch tuy nhiên cũng cảm thấy khí huyết toàn thân đều đảo lộn, mình mẩy ê ẩm lạ thường. Pho Đại bi kiếm pháp thật là ảo diệu, lúc Cơ Đồng truyền thọ kiếm pháp cho chàng, sớm đã dự liệu trong vòng năm năm gần gũi, khó có thể tạo cho chàng có đủ nội lực để phối hợp được một cách linh diệu với pho kiếm pháp tuyệt thế ấy. Hơn nữa, sau khi xuống núi hành đạo, chắc chắn không khỏi chạm trán với những tay cường địch trên giang hồ. Do đó lúc truyền nghệ, ông ta có dạy cho chàng cách tự cứu khi thọ thương, và hai chiêu kiếm ấy, dù cho có thọ trọng thương, chàng cũng vẫn đủ sức thi triển hầu thoát thân được.

Bấy giờ Ngô Nhân Tử mắt thấy Thiếu Bạch lão đảo lộn bước lại không ngớt thở hổn hển, như thể thọ thương nặng, bèn nghĩ bụng:

- Lúc này không lấy tính mạng y rồi sau chỉ sợ khó còn có dịp nào tốt hơn nữa.

Nghĩ đoạn, giơ cao hữu chưởng, vừa chực hạ thủ, nhưng y hốt thấy Thiếu Bạch xoay tròn thanh kiếm với sức nhanh nhẹn cùng cực.

Đồng thời giữa màn kiếm quang bao bọc khắp toàn thân, thân hình chàng vút bay lên.

Chỉ nghe phàn phật tiếng áo, Thiếu Bạch đã lướt xa ngoài mấy trượng mất hút. Sự việc xảy ra thật ngoài sức tưởng tượng của bốn người, ai cũng đều ngỡ ngàng sửng sốt. Ngô Nhân Tử giậm chân tiếc rẻ:

- Ôi thôi! Nếu như ta sớm có ý hạ sát thì y khó lòng đào tẩu được.

Thời Thượng Hưng cũng lắc đầu, giọng đầy thất vọng:

- Bốn người chúng ta hôm nay không lấy được mạng y, sau này giang hồ mệnh mông làm sao có dịp gặp lại y lần nữa?

Pháp Chính đại sư trầm ngâm giây lâu hốt nói:

- Xem chừng y đã học được tâm pháp thượng thừa trong kiếm đạo.

Nhất Nghi đại sư ra chiều nghĩ lung:

- Bàn đạo thấy mấy kiếm y xuất thủ thật lạ lắm, ngoại trừ Thiên kiếm Cơ Đồng ra, lão nạp tin chắc là kiếm pháp trong thiên hạ đều khó qua khỏi được đôi mắt của lão nạp. Nhưng kiếm thế của người này bàn đạo nghĩ mãi vẫn mù tịt.

Pháp Chính đại sư cướp lời nói:

- Đại sư phải chăng có ý nói kiếm pháp của y thật đã được Cơ Đồng truyền thọ?

Ngộ Nhân Tử lắc lạng gật đầu:

- Phải, chẳng qua là điều bần đạo lo ngại không phải là chuyện này.

Thời Thượng Hưng vội đánh tiếng:

- Đạo huynh có cao luận gì xin cho chúng tôi biết với!

- Chư vị có thấy y còn đeo thanh đao?

Pháp Chính đại sư thoáng nghĩ nói:

- Đạo huynh muốn bảo y đồng thời còn là người thừa kế tuyệt học của Hoàng Vũ Nhất đao Hướng Ngao?

Trên giang hồ vẫn có truyền thuyết nói là Thiên kiếm và Bá đao đã vượt qua Sinh tử kiều qui ẩn. Nếu như Thiên kiếm Cơ Đồng là thật thì Bá đao Hướng Ngao tất cũng không phải là giả đâu. Cơ Đồng đã ra công truyền thọ kiếm pháp cho y thì có lý đâu Hướng Ngao lại chẳng dạy y đao pháp. Kiếm pháp của Thiên kiếm Cơ Đồng tuy rất lợi hại nhưng chỉ chuyên về thế thủ, khác hẳn với bá đao...

Thời Thượng Hưng cau mày, ngắt lời:

- Nói thế, đêm nay chúng ta để y rời khỏi ngọn Hồi nhận phong này là chẳng khác chi thả hổ về rừng?

Nhất Nghi đại sư xen vào nói:

- Đúng vậy, tối nay có lẽ là cơ hội duy nhất để chúng ta hạ sát y.

Ngộ Nhân Tử như chợt nhớ ra điều gì, cất tiếng:

- Bần đạo còn thắc mắc một điểm là ngón chỉ lực trong tuyệt học Thiết tụ thần công của Nhất Nghi đại sư rõ ràng đã đánh trúng y, tại sao y vẫn còn đủ sức mang vết thương đào tẩu?

- Chính vì lẽ ấy lão nạp mới cảm thấy việc này nghiêm trọng lắm!

Pháp Chính đại sư nghĩ ngợi giây lâu, xen lời:

- Vậy thì chúng ta khỏi cần phải nghĩ đến thân phận và thanh danh làm chi, mà hãy mau hợp sức đuổi theo, tất sớm muộn gì cũng hạ sát được y.

Thời Thượng Hưng sẽ lắc đầu:

- Lão hủ có một ý kiến khác với chư vị.

Ngộ Nhân Tử nhanh nhẩu nói:

- Chúng tôi xin nghe cao kiến.

- Lúc này, bên ngoài căn lều trận đấu đang đến hồi sôi nổi, hẳn là bọn người lên đây phải đông lắm, hơn nữa kẻ nào cũng có võ công cao cường. Như nếu bốn người chúng ta cùng truy sát một tên hậu bối giang hồ, tin đồn truyền ra khắp võ lâm, chúng ta tất không còn gì là mặt mũi nữa. Vậy theo ý lão hủ, chúng ta cứ tạm thời cho y rời khỏi nơi này. Với thế lực của Tứ đại môn phái lớn lao chúng ta, hàng môn hạ đệ tử lại đông, lo gì không có được một dịp nào khác, hà tất phải nóng nảy nhất thời.

Bọn Nhất Nghi đều cứng họng, không sao đáp lời được. Mãi hồi lâu Nhất Nghi đại sư mới lên tiếng:

- Phải đấy! Tên Thiếu Bạch ấy dù võ công có cao siêu, nhưng với sức một người cũng khó thể đối địch với tứ đại môn phái chúng ta. Hà huống vụ công án của Tả gia năm xưa đã dây dưa đến cả Tứ môn, Tam hội và Lưỡng đại bang trong võ lâm. Đừng nói là y không thể vạch trần sự thực, mà dù y có nói được lời phải, cũng không một ai tin.

Hốt nhiên, một tiếng hú thảm thiết phá tan canh trường tịch mịch vang lên. Ngộ Nhân Tử vội đưa tay vạch bức màn, thò đầu nhìn ra. Chỉ thấy bảy tám hắc y tay cầm trường kiếm đang cùng với đệ tử bốn phái giao đấu thật kịch liệt.

Lúc ấy, hai bên đều đã có người thọ thương, Thiếu Bạch vẫn mắt hút tâm tích.

Thì ra, sau khi Thiếu Bạch chạy thoát khỏi căn lều, trên đỉnh ngọn phong đã di-n ra một trường hỗn chiến. Máy chục đệ tử của tứ đại môn phái mai phục quanh núi đang vây đánh tám chín đại hán che mặt áo đen kịch liệt. Thiếu Bạch nhờ nội công thâm hậu nên dù thọ thương, thần trí vẫn còn sáng suốt. Thoạt nhìn qua, chàng đã nhận được bọn hắc y ấy chính là người trong thập nhị kiếm sĩ, thủ hạ của hắc y kiếm chủ.

Thiếu Bạch vì lo tìm một chỗ để điều dưỡng vết thương, tránh khỏi xâm nhập vào nội tạng nên chi, khi ấy chàng liền băng mình sang bên, chạy lướt qua đám người.

Không dè, hai đệ tử Thiếu Lâm phái đứng lượt trận hốt thấy được Thiếu Bạch tức thời phóng mình đuổi theo. Bấy giờ Thiếu Bạch thọ thương quá nặng, tai mắt cũng mất đi phần linh mẫn nên hai hòa thượng ấy đuổi sát bên lưng mà chàng không hay biết.

Tăng nhân cao lớn chạy trước hết liền đưa cây phương tiện sẵn đánh bổ xuống đầu Thiếu Bạch. Giữa lúc tình thế nguy ngập ấy, bỗng có bóng người nhoáng lên. Sinh tử phán Vạn Lương đã vút người từ trên không vung tả thủ đánh luôn một chưởng ngăn chặn lấy đầu sắn, đồng thời tay phải chụp nhanh tới.

Hòa thượng ấy chỉ kịp hự một tiếng liền ngã lăn ra mặt đất. Hòa thượng tay cầm thanh giới đao chạy theo sau mắt thấy đồng bạn bị người lạ hạ thủ quá nhanh, bất giác sững sốt đứng khựng lại. Vạn Lương không kịp bỏ lỡ dịp, nhanh nhẹn thò năm ngón tay thi triển môn công phu Ngũ quỷ sưu hồn liền tiếp hạ được hai tăng lữ Thiếu Lâm cũng trợn mắt ngĩ bụng:

- Ai dè môn công phu này lại có uy lực như thế.

Lúc nhìn lại thấy Thiếu Bạch lão đảo đi xuống dưới núi như thể chàng bị thương nặng. Lão hấp tấp chạy theo sau gọi:

- Tiểu huynh đệ làm sao vậy?

Thiếu Bạch đưa mắt mệt mỏi nhìn Vạn Lương giây lâu, cố thều thào nói:

- Tại hạ thọ nội thương.

- Thế thì đừng nên dùng sức nữa, để lão hủ công cho.

Không cần biết Thiếu Bạch có bằng lòng hay không, Vạn Lương vội vác chàng lên vai, chạy như bay xuống núi. Ngay lúc ấy, bảy tám tên cao thủ môn hạ của Võ Đang và Thiếu Lâm phát giác đuổi theo. Bọn họ là những đệ tử hộ vệ chưởng môn nhân của tứ đại môn phái lên đây nên võ công đều cao siêu cả. Do đấy chỉ thấy bảy tám bóng đen nối tiếp nhau như những vì sao xẹt.

Vạn Lương chạy xuống con đường núi thật mau. Kinh công của lão trác tuyệt một thời, nhưng vì còn ôm theo trong tay một người, nhất là đường núi gập ghềnh, thật khó đi, nên không dám thi triển hết mức. Vì thế chẳng bao lâu, đối phương đã dần dần đuổi theo kịp.

Chạy mãi đến xuống vách đá nhô ra hai bên đường, Vạn Lương vẫn không thấy Hoàng Vĩnh và Cao Quang xuất hiện tiếp ứng, bất giác chột dạ, lo ngại:

- Không hiểu họ đi đâu, thật là bọn người trẻ tuổi non dạ, lơ đãng quá.

Thốt nhiên có bóng nhiều nhoáng lên. Hai hòa thượng và hai đạo nhân cùng lúc từ trong bóng tối bên vách núi nhảy vút ra, chặn ngay giữa đường. Vạn Lương cố nén tiếng than dài, đề nhanh chân khí thò tay điểm vào hai huyệt đạo trên người Thiếu Bạch.

Trước mặt bị kinh địch cản đường, sau lưng có truy binh đuổi tới, nhất là lại ở giữa lối đi chật hẹp, hai bên vách núi sừng sững, không còn con đường nào đào tẩu được nữa. Ngoại trừ cách quyết liều mạng, nhưng vì ngại Thiếu Bạch vùng vẫy làm hỏng việc cho nên Vạn Lương mới điểm vào huyệt đạo chàng.

Phía sau là tám cao thủ, năm đạo và ba tăng đuổi theo rất gấp, mắt thấy Vạn Lương dừng bước, cũng đứng lại. Có lẽ bọn họ khiếp đảm trước võ công của lão, liền tiếp hạ sát hai tăng nhân Thiếu Lâm trong khoảnh khắc nên đều không dám coi thường, vọng động.

Vạn Lương đứng yên, quét mắt nhìn quanh một lượt nghĩ bụng:

Trước bốn sau tám, một mình quyết đấu với mười hai tên cao thủ Thiếu Lâm và Võ Đang, lại còn trông nom người thọ thương nữa, trận đấu ấy tất phải vất vả lắm.

Là người trầm tĩnh, lão hít một hơi dài vào đơn điền, đứng lạng yên nghĩ cách đối địch. Hai tăng nhân đạo xông ra chặn đường, như thể đã có tính trước. Nên chỉ vừa xuất hiện, bọn họ đã rải rác đứng quanh tảng đá quái dị, hợp thành thế vòng cung.

Ở tận mé phải, một tăng lữ Thiếu Lâm tay cầm thanh trượng đen nhánh dài chừng chín thước hốt cất giọng lạnh lẽo:

- Thiếu chủ còn chưa bỏ tay chịu trói, hẳn vẫn tự tin là có thể xuống núi được ư?

Hỏi liền mấy tiếng mà Vạn Lương vẫn không đáp lời, ông chỉ trợn chùng mắt nhìn bọn họ. Bấy giờ, năm tăng ba đạo đuổi theo sau đang từ từ tiến tới, siết chặt dần vòng vây.

Vạn Lương tả thủ cắp nách Thiếu Bạch, tay phải ngậm vận công lực chờ đợi. Hai bên cũng đã lấp tên, một trường ác chiến sẽ xảy ra trong khoảnh khắc. Vài cơn gió buốt thoáng qua, càng làm tăng thêm cái vẻ căng thẳng đến rợn người ở đương trường.

Thốt nhiên, giữa bầu không khí nghẹt thở ấy, từ sau một tảng đá sù sì có một tiếng quát khê vọng ra:

- Đờ này!

Vút một cái, một bóng người nhoáng lên, rồi lao nhanh xuống. Hai tăng nhân đứng chặn đường, thật không ngờ được là giờ phút ấy lại còn có kẻ tập kích sau lưng, cho nên cả hai người nhất thời đã bị điểm trúng huyệt đạo.

Thấy vậy, Vạn Lương không để lỡ dịp, tung vút mình lên tảng đá và cùng lúc hữu thủ đánh nhanh ra một chưởng. Nhưng tăng nhân đứng vây mé tả kia cũng nhanh nhẹn không kém. Biết

là có biến, y vội đảo thanh thiên trượng, quét vút ra một chiêu Thần long bá vĩ về phía đối phương.

Đạo nhân cầm kiếm đứng ở mé phải bất ngờ bị trúng một chiêu của Vạn Lương văng xuống đất, bên ấy liền lộ ra một chỗ trống nhưng với thanh thiên trượng bề dài chín thước được tăng lữ Thiếu Lâm ấy sử dụng thật là lợi hại. Nội trong một trượng, chỉ nghe gió rít buốt người, Vạn Lương đang lơ lửng giữa chừng không, thật tình thế chẳng khác nào chỉ mảnh treo chuông.

Thốt nhiên, một bóng người chớp động và không hiểu bằng thủ pháp gì, người ấy đã chụp phất lấy thanh thiên trượng, miệng sẽ bảo:

- Huynh đài hãy chạy nhanh, để tại hạ ngăn truy binh cho.

Vạn Lương ngoảnh lại, thấy một quái nhân mình vận bào xanh và khuôn mặt được che bằng vuông vải cũng màu xanh, chỉ lộ đôi mắt sáng quắc ra, nghĩ bụng:

- Người này là ai mà ta cũng chưa hề quen biết, cố sao lại ra tay tương trợ, hơn nữa võ công thật cao...

Nghĩ chưa dứt, người lão đã vút qua khối đá, chạy bay xuống núi. Nhưng đằng sau, hốt nhiên tiếng binh khí chạm nhau vang rền, hiển nhiên đã có xảy một trường ác chiến. Hộc tốc vận khinh công chạy bay một mạch xuống đến chân núi, Vạn Lương mới dừng bước và giải khai huyết đạo cho Thiếu Bạch.

Thiếu Bạch thở phào, đáng thoải mái:

- Vị thanh bào nhân ấy là bằng hữu của lão tiên bối?

Vạn Lương sẽ lắc đầu:

- Chỉ là một người xa lạ.

- Thế sao y lại giải cứu chúng ta?

- Bên trong tất phải có nguyên nhân, nhưng hiện tại chúng ta chưa thể biết được...

Ngừng giây lâu, lão tiếp lời:

- Nơi này không thể ở lâu, tiểu huynh đệ còn đủ sức đi được chứ?

Thiếu Bạch thoáng nghĩ sẽ thở dài:

Chúng ta hằng đi tìm một chỗ yên tĩnh quanh đây để tại hạ nghỉ một chốc rồi còn phải đi tìm nhị vị hiền đệ nữa.

Vạn Lương cau mày nói:

- Đêm nay trên Hồi nhận phong này có rất nhiều cao nhân xuất hiện, giữa trường hỗn chiến, tất khó tránh khỏi thương vong, nên chi, lão phu chỉ sợ là bọn họ đã gặp chuyện không may rồi.

Thiếu Bạch tưởng chừng mạch máu căng thẳng, như sắp vỡ tung ra, chàng cố nuốt lệ, nghiêng răng:

- Nhị vị hiền đệ theo tại hạ bôn tẩu giang hồ lâu ngày, tình nghĩa thấm thiết như ruột thịt, tại hạ nữ nào nhắm mắt bỏ đi cho đành.

Vạn Lương cũng thở dài ái ngại:

- Xưa nay, thân tướng mấy ai khỏi gục ngã giữa trận tiền, lão phu lang bạt giang hồ mấy chục năm trường, đã từng thấy không biết bao nhiêu cảnh thương tâm, uất hận của kẻ anh hùng

khi vạn hiểm nguy nan. Tiểu huynh đệ đừng nên sầu lụy quá, chúng ta hãy đi tìm một nơi tĩnh mịch để cho tiểu huynh đệ dưỡng thương cái đã.

Thiếu Bạch rầu rầu nét mặt:

- Nếu bọn họ thật đã không may, tại hạ cũng cứ đi tìm thi hài để chôn cất tử tế mới phải.

Hốt có tiếng tà áo phàn phật trong không gian. Một bóng người phóng vút tới, hóa ra lại là thanh bào nhân. Qua lớp vải xanh, chỉ thấy đôi mắt người ấy tỏa ra tia sáng lạnh lẽo luôn đảo nhanh trong màn đêm:

- Nhị vị bằng hữu đã được tại hạ cứu rồi, chốn này không thể ở lâu, xin mau theo tại hạ.

Quay người, y bước vội về phía trước. Bấy giờ trên đỉnh núi tiếng hò hét lão nhân tiếng sắt thép chạm nhau vẫn còn nghe văng vẳng mơ hồ đưa trong gió. Dưới tình cảnh ấy, Thiếu Bạch không kịp suy nghĩ nhiều, chỉ đành cất bước theo sát thanh bào nhân.

Quái nhân áo xanh dẫn hai người đi xuyên vào sơn cốc, thoăn thoắt lượn qua những khe đá đầy hiểm trở, như thể quen thuộc lắm. Chạy thẳng một hơi chừng bảy tám dặm đường, thanh bào nhân hốt dừng lại, đưa tay chỉ về một góc núi cao giọng:

- Đằng sau chỗ ấy có một tòa sơn động, thỉnh nhị vị hãy đến đấy nghỉ ngơi trước, tại hạ đi xem có kẻ nào theo dõi không sẽ quay trở về ngay.

Và không đợi hai người kịp đáp lời y đã vút mình xa hơn trượng. Thiếu Bạch lạng lỏi theo bóng thanh bào nhân lướt đi, giọng cảm khái:

- Đêm nay, thật như không được huynh đài tương trợ, chỉ sợ chúng ta khó thoát khỏi tay người của tứ đại môn phái.

Vạn Lương nghĩ lung nói:

- Người này chẳng phải tình cờ xuất thủ mà như thể là có sẵn ý đến cứu chúng ta, cho nên hẳn phải có nguyên nhân bên trong.

Tuy cảm thấy sự việc hệ trọng nhưng không thể nghĩ ra được nguyên nhân ấy, Thiếu Bạch hốt nghĩ tới sự an nguy của hai người em vội bảo:

- Chúng ta hãy mau vào tòa thạch động ấy xem sao.

Vòng qua vách núi, quả nhiên có một tòa thạch động hiện ra trước mặt, Thiếu Bạch cảm xúc gọi lớn:

- Hoàng đệ, Cao đệ...

Bên trong liền có tiếng vọng ra, ngắt lời:

- Đại ca đây phải không?

Liền đó, từ trong cửa động có hai bóng người lần bước ra. Đúng là Hoàng Vĩnh và Cao Quang. Thiếu Bạch thấy hai người đi dáng khập khễnh, hẳn là đã thọ thương nặng nên lật đật chạy tới nắm chặt lấy hai người lạc giọng hỏi:

- Nhị vị hiền đệ chắc đã thọ trọng thương...

Lời chưa dứt, chàng đã cảm thấy hoa mắt, lão đảo chực ngã. Thấy vậy Vạn Lương vội đưa tay đỡ lấy người chàng. Cao Quang hốt hoảng nói:

- Đại ca chắc bị nội thương rồi.

- Không sao đâu! Ấy là vì sau khi thọ thương, linh huynh chưa kịp điều tức lại luôn nghĩ đến nhị vị nên mới cố vận sức chạy tới đây và rồi gặp được nhị vị lòng quá xúc động cho nên chỉ nhất thời hôn mê đi thôi.

Bồng Thiếu Bạch tiến vào bên trong. Tòa thạch động này chỉ rộng chừng bằng hai căn phòng. Có điều bên trong được quét dọn sạch sẽ lắm.

Vạn Lương đặt Thiếu Bạch xuống, vừa chực dùng nội lực cứu tỉnh, chàng đã vùng dậy. Cao Quang nói nhanh:

- Đại ca thọ thương...

Vạn Lương lạnh lùng ngắt lời:

- Lúc này không phải là lúc nói chuyện, ba vị nên nghỉ dưỡng sức, biết đâu người trong tứ đại môn phái chẳng đuổi theo chúng ta đến đây.

Thốt nhiên, từ ngoài có tiếng người vọng vào:

- Chư vị cứu yên tâm, vì tại hạ đã lấp hết những dấu chân rồi.

- Các hạ là ai?

Thanh bào nhân thông thả bước qua cửa động, cất giọng:

- Vị Vạn huynh đây nói phải lắm, ba vị nên đi nghỉ ngơi, chúng ta so chung sau cũng không muộn.

Vạn Lương giật nảy mình, buộc miệng:

- Lão hủ đã lui khỏi giang hồ mười năm nay, làm sao các hạ lại biết được tánh danh của lão.

- Năm xưa, trên giang hồ Vạn huynh có tiếng tăm lừng lẫy thế ấy thì có lý nào tại hạ lại không biết.

Vạn Lương lòng càng thêm lạ, hỏi vội:

- Các hạ thật là ai?

- Chúng ta không nên làm lỡ thời giờ dưỡng thương của ba vị ấy, nhất là tại hạ còn ở lại đây lâu. Vậy cứ đợi cho các vị ấy nghỉ khỏe, chúng ta sẽ chuyện tiếp cũng chẳng muộn.

Vạn Lương còn hồ nghi lắm, nhưng không tiện hỏi thêm. Thiếu Bạch ngồi xếp bằng tròn, nhắm mắt chuyên chú vận dụng thuật thổ nạp. Khoảnh khắc, chàng đã mơ màng, không còn cảm biết gì nữa.

Khi chàng mở mắt, ngoài trời đã sáng tỏ. Ánh mặt trời buổi sớm mai rọi qua cửa động làm rõ dần cảnh vật bên trong.

Thanh bào nhân thức dậy thật sớm, thấy Thiếu Bạch đã cử động, vồn vã hỏi:

- Tả huynh cảm thấy có khỏe không?

- Cảm ơn, tại hạ đỡ nhiều rồi.

Đôi mắt nhìn thẳng thanh bào nhân, chàng cao giọng tiếp:

- Đại giá thật là ai?

Thanh bào nhân hốt đưa tay kéo vuông vải xanh, để lộ ra cái đầu trọc nhẵn. Hòa thượng tùm tùm:

- Tiểu thí chủ không còn nhận được lão nạp sao?

Thiếu Bạch giật nảy mình, buộc miệng:

- Đại sư là môn hạ Thiếu Lâm?
- Lão nạp Tứ giới.

Thiếu Bạch thoáng nghĩ như thể đã nhận ra:

- Tại hạ nhớ rồi, chúng ta đã gặp nhau một lần trên lối quanh xuyên qua hai gốc du.
- Đúng thế.

Vạn Lương bỗng cười nhạt xen lời:

- Lão hủ tưởng là ai, hóa ra lại cao nhân trong tứ đại Kim cương Thiếu Lâm tự.

Tăng nhân có tên là Tứ Giới vẫn điềm nhiên:

- Vạn huynh còn nhớ được lão nạp, thật vạn hạnh.

Thiếu Bạch trầm ngâm giây lâu, sẽ thở dài:

- Chúng tôi được đại sư cứu nạn, lòng lấy làm cảm kích lắm, vậy đại sư khỏi phải nói quanh công, có điều gì xin cứ chỉ giáo.

Tứ Giới đại sư thoáng nghĩ, nghiêm nét mặt nói:

- Trước khi bàn đến chuyện chính, lão nạp xin thanh minh một điều là lão nạp mới từ Nam nhạc tới đây, không những hàng đệ tử của bốn môn không biết mà ngay cả chương môn nhân cũng chẳng hay. Thế trong cái việc tương trợ ấy, lão nạp thật không có lòng cầu báo.

Vạn Lương lạnh lùng xen lời:

Thiếu Lâm phái người đông thế mạnh, vẫn được xưng là đệ nhất đại phái trong võ lâm, thì cho là ngày sau đại sư không xuất thủ đối địch với chúng tôi, cũng chẳng hại đến thực lực của quý phái!

Tứ Giới đại sư cúi đầu, chấp tay trước ngực:

- A di đà phật! Lão nạp quyết không khi nào có ý đối nghịch với chư vị, mà chỉ muốn cầu giải một đoạn công án võ lâm.

Thiếu Bạch chợt dạ vội hỏi:

- Đoạn công án gì?
- Ôi! Ấy là cái việc Bạch Hạc bảo đang đêm bị thảm sát.
- Thế sao đại sư không đi hỏi chương môn nhân của quý phái?

Tứ Giới đại sư sẽ thở dài:

- Phải nói là Thiếu Lâm phái chúng tôi xưa nay chưa hề có hành động mù quáng, ám muội nào, cho nên cũng vì chuyện ấy mà lão nạp phải đi biệt Trung sơn bốn viện suốt tám năm nay.

- Tại sao thế?

- Cái việc Bạch Hạc môn bị tàn sát thật là một kỳ oan thiên cổ trong võ lâm. Lão nạp tuy biết rõ đây là một chuyện có âm mưu cẩn thận, nhưng tiếc là tìm mãi vẫn không ra chân tướng. Ôi! Vì chuyện này lão nạp phải bỏn ba bao năm trường mà cũng chỉ hoài công!

- Nếu như Bạch Hạc môn bị người hãm hại, thật là một âm mưu, thế chương môn nhân quý phái cũng là một trong những kẻ chủ mưu sao?

Tứ Giới đại sư trầm ngâm nói:

- Thiếu Lâm phái môn qui nghiêm ngặt, vị chưởng môn nhân lại có uy quyền rất lớn, nên chi lão nạp không hề dám bàn việc thị phi với người.

Vạn Lương sẽ đăng hăng xen lời:

- Năm xưa, trước khi xảy ra vụ công án ấy, lão hủ cũng đã cực lực phản đối. Nếu như đại sư chịu ra mặt tương trợ, có lẽ chưa đến nỗi gây thành màn thảm kịch ấy.

- Vạn huynh có chỗ chưa được rõ là bấy giờ người trong thiên hạ đang hoang mang cùng cực, lão nạp lại không nắm được bằng cứ xác đáng, thử hỏi dù có lộ diện phỏng có ích gì?

Thiếu Bạch sẽ đăng hăng xen lời:

- Mặc dù không hiểu lời nói của đại sư có thành thật hay không, tại hạ cũng xin cảm kích vô cùng.

Tứ Giới đại sư cúi đầu thở dài:

- Lão nạp tuyệt không có lòng cầu danh, chẳng qua vì trước là cảm thương cho cái cảnh Bạch Hạc môn bị diệt oan, sau nữa, lúc ấy thiên hạ cũng đều ngờ là có bàn tay của Thiếu Lâm phái chúng tôi nhúng vào, nên lão nạp không thể khoanh tay làm ngơ được.

Vạn Lương hốt xen vào nói:

- Trong bao năm khổ công tìm tòi ấy, chẳng lẽ đại sư chưa có được một manh mối nào sao?

- Lão nạp tuy có tìm được một vài tia sáng, nhưng vì quá nhỏ nhoi nên cũng chẳng có ích gì!

- Giả sử như đại sư tra xét việc ấy có dính dấp đến Thiếu Lâm phái, thử hỏi đại sư nghĩ thế nào?

Tứ Giới hòa thượng thần nhiên nói:

- Nếu tìm ra được bằng cứ xác đáng là người trong Thiếu Lâm tự thật có nhúng tay vào vụ âm mưu ấy, bốn môn trưởng lão cũng sẽ không ngần ngại đưa ra trước dư luận để mọi người cùng luận đoán.

Vạn Lương thấy hòa thượng tướng mạo oai nghiêm hẳn không phải lão nói đùa. Thiếu Bạch như nghĩ bụng, xen lời nói:

- Đại sư cứu chúng tôi ngày hôm nay nếu như sau này bị người trong quý phái biết được, hẳn là đại sư đến phải mang tội bội phản sư môn.

Tứ Giới hòa thượng lặng lẽ thở dài:

- Trong bản môn, tội phản sư là nặng lắm, rủi như thật ngày sau có bị phát giác, lão nạp đành chịu tội vậy, chứ biết sao?

Thiếu Bạch yên lặng giây lâu, giọng cảm khái:

- Đại sư lòng dạ như nhật nguyệt, đáng là một bậc cao tăng, nhưng vẫn bối vẫn còn thắc mắc một điều.

- Xin thí chủ cứ cho biết.

--- o O o ---